

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Via Vitæ Operis Hvivs Hypothesis

Florentius <Batavus>

Antverpiae, 1551

De obedientia, & cuiusmodi circa hanc nouitii esse debbeant. Cap. 19.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30077

VT autem semitam spiritualis profectus vndiquaq; perfectius præparemus, & accinctis huius viatoribus omni ex parte commodemus, sciendum etiã apprime vtile ac necessarium esse, vt quisq; sibi prudentem ducem deligat, qui ipsum dirigat ne qua aberret: qui lassum suffulciat, onerato suppetias ferat, collapsum subleuet. Sapientis non est, longum & periculosum iter velle emetiri solitariũ, vtpote absque prudente aliquo ductore, qui omnia itineris pericula atque incommoda sit expertus. Quid enim molestius, angustius, periculosius hac semita virtutum, in qua indies tot hominum milia collabuntur & errant, etiam n̄ quibus id ipsum persuaderi non posset, quoniam excecati sunt? Quis etiam sibi arrogare audeat (præsertim qui in virtutibus adhuc pusillus atque inualidus sit) posse se euadere ac superare omnis tam insidias quam apertos insultus tam multiplicium hostium in hoc itinere excubantium, nisi secum gnarum itineris ducem habeat, qui viam commonstret, qui adiuet subin-

El. grad. 1. de & subleuet? Procul absit hæc tanta ab humilis atque incipientis animo temeritas.

Vnde

Vnde rectè Climacus. Nos, inquit, omnes qui volumus exire de Aegypto & de manibus Pharaonis, omnino egemus aliquo mediatore Moyse inter nos & Deum: sub cuius ducatu transeamus mare peccatorum, & vincamus Amalech tentatorem. Hinc etiam in quodam sermone Bernardus: Obsecro ait vos novellæ plantationes Dei, vos qui nondum exercitatos habetis sensus ad discretionem boni & mali, nolite sequi cordis vestri iudicium, nolite abundare in sensu vestro, ne vos tanquam rudes adhuc verus ille venator decipiat. Vnde obsecro vos humiliamini sub potenti manu Dei pastoris vestri: & acquiescite eorum consilijs, qui melius norunt venatoris illius versutias edocti diuturno longi temporis exercitio, & crebris experimentis, tam in se quam in multis. Quamobrem qui securè & prudenter in semita virtutum pergere desiderat, coram Deo et hominibus propriam inscitiam confiteatur oportet, atque ita alterius sese manibus committat. Si secularis est, eruditum ac prudentem sibi deligat confessarium: si monastico initiatus instituto, aut initiari decrevit, totum se præfecti sui voluntati submittat, certâ in is collocans fiduciâ, quæ ipse vel præscripserit vel cõsuluerit: nõ
 secus

Bar. ser. s. 10
 psa. qui hæc

ibid. infra

h. 22. 207

secus ipsi auscultans, atq; suo pedagogo discipulus, qui simpliciter credēs nihil de magistrī traditionibus addubitat aut disquirat. Incipientium enim obedientia indiscreta est quodammodo, propterea quod simpliciter credere debeat disquisitionem. Hinc est qđ in antiquorum patrum legimus traditionibus, nunquam eum hominē veritatis ac virtutis posse assequi cognitionē, qui singula prius conat̄ discutere, nec vult simpliciter credere. Cernens enim diabolus talem magis suo fidere quam praelati sui iudicio, facile eum huc adducet, vt credat esse impium atq; inutile, quod vel maximē vtile est ac necessarium. Huius autem rei figura præcessit in eo quod bos, ovis & capra quum genita fuissent, septem diebus sub vberē matris suę esse præcipiebantur, die autē octauo & deinceps domino permittebātur offerri: Quo indicatur christianæ religionis tyronema spiritali quo piam patre seu matre formari, adiutari & confortari debere, priusquam diuino obsequio possit esse idoneus. Itaque qui in via graditur virtutum nullo ductore veluti nauigium est sine nauclero, ovis sine pastore, miles seu exercitus sine imperatore: pullus gallinaceus sine matre, quibus sane non mediocre imminet periculū, vt vix fieri

in coll. pat.

in coll. pat.

in coll. pat.

Leu. xx. d.

IMPEDIMENTIS ET ADIVMENTIS. ¹⁰
fieri possit quin ipsis cedat pessimè. Citra
vllum sane negotium poterat Deus omnes
ita sapientes ac robustos creasse, vt ipsis fu-
erat iuxta cuiusq; conditionem ad salutem
necessarium: verum quo alendæ inter mor-
tales amicitia & exercendæ humilitatis præ-
staret occasionem, his quidem cumulatius,
illis vero parcius sua dona distribuit. Pec-
uliariter autem id humanæ inditum est natu-
ræ, vt quisq; alterius magis vitium depre-
hendat perspiciatq;, quam suum: nam fere
in propria quisq; causa cæcutit, atq; halluci-
natur. Hinc sapiens. Ne sis inquit sapiens a ^{Pro. 1. 2.}
pud te metipsum. Quam autem sit tyronibus
atq; imperfectis necessarius ductor, pæda-
gogus, aut spiritualis pater siue mater, &
quam huic fidere debeat, probè nos docet
apostolus Petrus, ita christianis scribens re-
center initiatis. Sicut modo geniti infantes, ^{1. P. 2. 2.}
rationabile & sine dolo lac cõcupiscite: hoc
est, eum vobis quærite qui matris instar vos
nutriat ac tueatur. Absit vt arbitreris te pos-
se absq; alieno subsidio progredi: verum quæ
admodum puellus suæ sese credit matri: ita
tu quoq; spirituali tuo fide parenti, certam
quandam ab illo viuendi normam postulâs
quæ maximè tuo seruiat statui atq; ingenio.
Vniuersas tuas tentationes, atque adeo cor
ipsum

DE SPIRITUALIS VITAE
ipsum totum eidem referato, haud facile
quicquam aggressurus citra aut praeter ip-
sius consilium. Ad haec tanquam a matre fi-
lius, ab ipso solatium & consilium petito,
quasi pabulum quoddam vitae spiritualis.
Haec prima est verè humanitatis probatio,
hoc salutaris profectus fundamentum: haec
denique efficacissima ratio est ad superan-
das aut euadendas impias suggestiones, quã
in primis exhorret inimicus diabolus. Fieri
enim haud potest vt diutius ipse apud illũ
delitescat, quem suo parenti continuè cer-
nit omnia pectoris sui pandere arcana: sed
quasi serpens è cauerna sua mox cõpellitur
prodire. Contra autem euidentis iudiciũ est,
eum esse miserè illaqueatum atq; abductũ,
qui nec velit nec possit pectoris sui arcana
praesidi aut spirituali patri manifestare: id
quod accidit nonnunquam ob nimium pu-
dorem, nonnunquam etiam ob superbiã: dũ
videlicet ipse sibi abunde prudens videtur,
aut persuasum habet patrem esse imprudẽ-
torem, quam qui possit opem aut consiliũ
prestare. Quam ob rem etiam per diuinam
iustitiam, ruere sinitur in miseritiam cõsci-
entiae carnificinam atq; cœcitatẽ, ita vt so-
licitationes quasdam aut molestias lógo tẽ-
poris tractu cogatur perferre, a quib. infra
vnius

IMPEDIMENTIS ET ADIVMENTIS. 14
 vnius forte horulæ spacium poterat liberari,
 si suo sese crederet ac paderet comoderato
 ri. Quæ sane via est ad virtutem & rectior, &
 certior, utpote quæ ducat hominem ad perfectam
 sui renunciationem, ac pinde ad veram perfecti
 onem: quæadmodum omnes testantur sacri scriptores,
 notatim autem quidam in patrum Collationibus. ita in
 quies. Nullo modo poterit in anima nostra virtutum
 structura consurgere, nisi prius iacta fuerint
 veræ humilitatis & simplicis obediencie in no
 stro corde fundamenta: ita ut præter abba
 tis mandatum nulla penitus voluntas viuat in
 nobis. Quod non aliter observari poterit, nisi
 si quis non solum se mortuum huic mundo, ve
 rum etiam insipientem iudicaverit ac stultum, vni
 versa quæ sibi fuerint à senioribus imperata si
 ne ulla discussione perficiens, sacrosacta ea
 credens ac diuinitus promulgata (nisi forte ea
 palam essent impia) atque ita tandem per huius
 modi humilis obediencie exercitationem ad p
 fectam boni cordis quietudinem poterit peruen
 ire. Hæc etiam nos passim docent arcanæ scri
 pturæ. Samuel enim adhuc infantulus Eli sa
 cerdoti licet indigno traditus est, à quo & e
 ruditus est quæ pacto responderet cum à domino ap
 pellaretur & propheta eligeretur. Item cum dominus
 Paulum convertere decreuisset, Ananiam tradi
 dit imbuendum. Ipsi Lothi angelum dedit itinere
 ris ducem; eodem modo Thob. ange. Raphael:

Cass. li. de
 insti. cano.
 12. ca. 20.

ibid. paulo
 inferius.

Hactenus
 Cass.

1. Re. 1. d.
 ibid. 2.

Act. 9. b
 Gen. 19. e.
 Thob. 5. 4.

DE SPIRITUALIS VITAE
populo quoque Israelitico Moſen, & poſt
hunc Joſue eidem dedit propugnatores:
hoc ipſo nos erudiens, ne quid ardui nego-
tij citra ductorem aggredi praſumamus.

Quid fieri debeat tam à monachis quàm Laicis
in deligendo conſiliario: & de efficacia obedien-
tia. Cap. 20.

Dixerit hic fortaffe aliquis, Ego quum
monaſtico inſtituto initiatus non ſum
ſed communi viam lege chriſtiano-
rum, proſus non habeo qui mihi patris lo-
co ſit, & à cuius conſilijs pendeam. Nã qui
parochum agit, homo eſt parum religioſus
aut certe admodum rudis. Vbi igitur talem
nanciſcar, cui memet totum concedam, &
qui viciffim ſe mihi & patrem & prudentē
praſtet conſiliarium? Idem conqueri & coe-
nobita poſſunt, qui moderatorem habent
parum prudentem, ineruditum, aut paulo
morofiore, quem nō liceat mutare. Quid
igitur conſilij aut reſponſi his dabimus?
Principio in confefſo quidem eſt, multam
pro dolor vbique eſſe raritatem eorum qui
digne & ſincere greges curant dominicos,
neutiquam tamen Deus eos deſerturus eſt,
quos cognouerit toto ipſum corde quaeren-
tes. Qui ergo in ſeculo agit, libertatem ha-
bens deligendi ſibi conſellarium quemcūq;
decreuerit,